

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ)

Αγαπητοί Χριστιανοί,

Ὁ Χριστός, μέ τήν δύναμη πού εἶχε ὡς Θεός, ἀνέστησε τόν νεκρό νέο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καί τόν παρέδωσε στήν μητέρα του. «Καί προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ... καί εἶπε· νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι. Καί ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός καί ἤρξατο λαλεῖν, καί ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρὶ αὐτοῦ».

Στό θαῦμα αὐτό τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν φαίνεται, ὅτι ὁ Χριστός θανατώνει τόν θάνατο καί ζωοποιεῖ τόν νέο. Ἀποδεικνύεται γιά ἄλλη μία φορά ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, καθὼς καί ὅτι ἡ ζωὴ μέ τόν Χριστό δέν εἶναι φιλοσοφία καί ιδεολογικές τοποθετήσεις πού ἔρχονται καί παρέρχονται, ἀλλά «καινὴ κτίσις».

Εἶναι εὐκόλο ἴσως νά καταναλώνεται κανεὶς σέ θεωρίες καί σκέψεις, ἀπέναντι ὅμως στό μεγάλο μυστήριο τοῦ θανάτου κάθε θεωρία ἀποδεικνύεται μικρὴ καί ἀνίσχυρη, ἀφοῦ τίποτα δέν μπορεῖ νά τόν νικήσει.

Ὁ Χριστός μέ τό θαῦμα αὐτό τῆς ἀναστάσεως, μαζί μέ τόν θάνατο νικάει κάθε θεωρία τοῦ κόσμου αὐτοῦ καί τῶν ψευτοειδώλων του. Ὁ Χριστός καταργεῖ τόν θάνατο καί τήν φθορά, καί κάθε ἄνθρωπος πού ἀφήνει πίσω του τίς θεωρίες τοῦ κόσμου καί πλησιάζει στό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου, ἀποκτᾷ προσωπική γεύση τῆς κατάργησης τοῦ θανάτου στά ὅρια τῆς ὑπαρξῆς του. Ἀρχίζει νά προσεύχεται καί νά μετανοεῖ, νά συμμετέχει στά μυστήρια καί κυρίως στήν Θεία Εὐχαριστία. Μέ τόν τρόπο αὐτό, πού ἀποτελεῖ τήν θεραπεία του, ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει πρῶτα ὡς πρός τήν ἁμαρτία καί ἀνασταίνεται στήν ἐν Χριστῷ ζωὴ. Γεύεται τήν χαρά, τήν εἰρήνη, τήν πραότητα, καί ἀποκτᾷ γνώση τῆς ἀποστασίας του ἀπό τόν Θεό. Καί ἀκόμη, ὅταν ὁ σωματικός θάνατος πλησιάσει, δέν φοβᾶται, ἀλλά ἐλπίζει καί προσδοκᾷ νά δεῖ τόν ποθούμενο Κύριο.

Παρατηροῦμε τά ἱερά λείψανα τῶν Ἁγίων καί καταλαβαίνομε ὅτι ἡ ἀφθαρσία, ἡ μυροβυσία ἢ ἡ εὐδία καταδεικνύουν ὅτι ὁ θάνατος δέν ἔχει δύναμη σέ ἐκείνους πού ἐνώθησαν μέ τόν Χριστό.

Ὅσα καί ἂν μάθουμε, γράφει ὁ ἅγιος Σιλουανός, δέν εἶναι δυνατόν νά γνωρίσουμε τόν Κύριο ἂν δέν ζήσουμε σύμφωνα μέ τίς

έντολές Του, γιατί ό Κύριος δέν γνωρίζεται μέ τήν έπιστήμη, αλλά έν Πνεύματι Αγίω. Πολλοί φιλόσοφοι και έπιστήμονες έφτασαν νά πιστεύουν στην ύπαρξη του Θεού, αλλά δέν γνώρισαν τόν Θεό. Άλλο νά πιστεύεις ότι ύπάρχει Θεός, και άλλο νά γνωρίζεις τόν Θεό.

Μέσα στην Έκκλησία αγωνιζόμαστε νά γνωρίσουμε τόν Θεό, νά Τόν παρακαλέσουμε νά έρθει μέσα μας, νά καταργήσει στα όρια της ύπαρξής μας τόν θάνατο και τήν φθορά. Είναι ανάγκη νά άφυπνιστούμε πνευματικά, νά ξυπνήσουμε τίς νεκρωμένες μας συνειδήσεις, διότι συμβαίνουν γύρω μας γεγονότα, πού άποκοιμίζουν και διαβάουν ό,τι καθαρό και καλό ύπάρχει μέσα μας. Αποϊεροποιούμαστε ως έθνος, μάς καταργούν ό,τι ιερό και όσιο απέμεινε μέσα μας. Αποξενωθήκαμε από τήν γλώσσα μας, λατρέψαμε τόν εϋδαιμονισμό και τήν καλοπέραση. Υφιστάμεθα καθημερινά πολλαπλούς θανάτους ένω ταυτόχρονα νομίζουμε ότι ζοϋμε.

Πρακτικά λοιπόν τί πρέπει νά κάνουμε; Πρώτα άπ' όλα νά πιστέψουμε ότι δέν πρέπει νά μάς άρκει άπλά νά ζοϋμε, αλλά νά ζοϋμε έν Χριστώ. Έκείνος μάς ειπε ότι αυτός πού πιστεύει σ' Έμένα, ακόμα και άν πεθάνει, θά ζήσει. Διότι οί άγιες έντολές Του έχουν αυτή τήν δύναμη της ζωής. «Εάν τις τόν λόγον τόν έμόν τηρήσει, θάνατον οϋ μή θεωρήσει εις τόν αιώνα». Νά προσέλθουμε λοιπόν στον Κύριο, πού ζωογονεί τούς νεκρούς, νά προσπέσουμε και νά κλάψουμε ένώπιον Του. Διότι τώρα έχουμε ανάγκη έξομολογήσεως, τώρα σ' αυτή τή ζωή, τώρα χρειάζονται προσευχές, τώρα είναι καιρός δακρύων. Αν τό κάνουμε αυτό θά αισθανθοϋμε τήν χαρά, τήν Ανάσταση, τήν ειρήνη. Θα βλέπουμε μέσα μας νά νεκρώνεται ό παλαιός άνθρωπος και νά γεννᾶται ό νέος ό έν Χριστώ.

Αγαπητοί άδελφοί, είναι ανάγκη νά αρχίσουμε νά γευόμαστε τήν ζωή αφήνοντας πίσω τήν πικρή γεύση του θανάτου, πού δεχόμαστε από τήν άμαρτία. Νά ζωοποιηθοϋμε από τόν Χριστό πού μάς χαρίζει τήν ζωή μέσα τήν Έκκλησία Του. Νά Τόν αναζητήσουμε και νά Τόν βροϋμε. Νά Τόν αφήσουμε νά μάς άγγίξει και νά ζωοποιηθοϋμε.